

Isabel Allende CANAVARLAR KENTİ

Çeviren: İnci Kut

Kapak Resmi: Mustafa Delioğlu

11. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Isabel Allende CANAVARLAR KENTİ

Çeviren: İnci Kut

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2005

11. Basım: 1000 adet, Mart 2023

ISBN 978-975-07-0480-2

La Ciudad de las Bestias, Isabel Allende

© Isabel Allende, 2002

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria
Carmen Balcells S.A. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelavuzlar Sk.
No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Isabel Allende

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

ALTIN EJDER KRALLIĞI

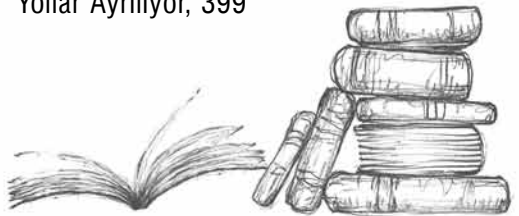
PİGMELER ORMANI

Isabel Allende, 1942 yılında Peru'nun başkenti Lima'da doğdu. Allende, genç yaşta gazeteciliğe başladı; bir süre sonra ülkesinden ayrılmak zorunda kaldı ve San Francisco'ya yerleşti. 1982'de yazdığı ilk romanı *Ruhlar Evi* büyük yankılar uyandırdı. Sürgünde yazdığı bu romanı kadar öteki kitaplarında da ülkesinin acılarını, ülkesine ve yitirdiklerine duyduğu özlemi masalsı, gizemli bir anlatımla dile getirdi. Şili'nin eski Cumhurbaşkanı Salvador Allende'nin yeğeni olan yazarın yapıtlarının bir bölümü sinemaya da aktarılmıştır.

CANAVARLAR KENTİ

İçindekiler

Karabasan, 9
Garip Bir Büyükanne, 24
Korkunç Orman Adamı, 42
Amazon Irmağı, 53
Şaman, 78
Plan, 93
Kara Panter, 102
Keşif Gezisi, 120
Sis İnsanları, 146
Çocuklar Kaçırılıyor, 171
Görünmez Köy, 191
Erkekliğe Giriş Töreni, 217
Kutsal Dağ, 243
Canavarlar, 269
Kristal Yumurtalar, 291
Sağlık Suyu, 305
Yamyam Kuş, 328
Kan Lekeleri, 356
Koruma, 374
Yollar Ayrılıyor, 399

Benden bu öyküyü isteyen
Alejandro, Andrea ve Nicole'e

Karabasan

Alexander Cold, gün doğarken gördüğü bir karabasandan irkilerek uyandı. Rüyasında, kocaman kapkara bir kuşun pencereye çarparak paramparça olan camların şangırtısı arasında evin içine girdiğini ve annesini alıp götürdüğünü görmüştü. Dev gibi akbabanın sarı renkli pençeleriyle Lisa Cold'u yakalayıp içeri girdiği kırık pencereden nasıl dışarı çıktığını ve yoğun, kapkara bulutlarla kaplı gökyüzünde nasıl yitip gittiğini çaresizlikle izliyordu. Fırtınanın gürültüsü, ağaçları kamçılaman rüzgârın, çatıdaki yağmurun, şimşeklerin ve gök gürültülerinin sesi uyandırmıştı oğlanı. Akıntıya kapılmış bir teknedeymiş duygusu içinde lambayı yakarak yanı başında uyumakta olan kocaman köpeğin gövdesine iyice sokuldu. Evin birkaç sokak ötesinde, Pasifik Okyanusu'nun kudurmuş dalgalar halinde sahil yoluna çarparak köpürdüğünü

görür gibi oluyordu. Kıpırdamadan durup fırtınaya kulak verirken göğsünün içinde duyduğu davul seslerinin yatışmasını bekleyerek o kara kuşla annesini düşündü. Gördüğü kötü rüyanın etkisinden kendini kurtaramıyordu bir türlü.

Çocuk saate baktı. Altı buçuk olmuş, kalkma vakti gelmişti. Dışarıda hava daha yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Onu kötü bir günün beklediğinden emindi, hiçbir şey iyi gitmediğinden, yataktan çıkmamanın daha hayırlı olacağı günlerden biriydi bu da. Annesi hastalandığından beri böyle pek çok gün geçirmişti. Bazen evin içinde ağır bir hava oluyordu, tıpkı denizin dibindeymiş gibi. Öyle günlerde tek çareyi kaçmakta, Poncho'yla birlikte soluğu kesilene kadar deniz kıyısında koşmakta buluyordu. Ama bir haftadan beri hiç durmadan yağan yağmur gerçek bir tufanı andırıyordu, üstelik Poncho'yu bir geyik ısırmişti, hayvan yerinden kımıldamak bile istemiyordu. Alex, dünyanın en ahmak köpeğine sahip olduğundan emindi, bir geyik tarafından ısırılmış kırk kilo ağırlığında tek labrador olmalıydı bu köpek. Dört yıllık yaşamında Poncho'ya rakunlar, komşunun kedisi, şimdi de bir geyik saldırmıştı; ayrıca kokarcalar onu kaç kez sıırıslam etmişlerdi de kokuyu hafifletmek için onu domates salçasıyla yıkamak zorunda kalmışlardı. Alex, Poncho'ya ilişmeden yataktan kalktı, soğuktan titreye titreye giyindi; kalorifer saat

altıda yanıyordu ama koridordakilerin en sonuncusu olan onun odasını ıltmaya yetmemişti daha.

Kahvaltı saatinde Alex pek keyifsizdi, babasının krep yapma çabasını övecek hali bile yoktu. John Cold pek iyi bir aşçı sayılmazdı: Yalnızca krep yapmasını biliyordu, onlar da kauçuktan yapılmış Meksika gözlemelerini andırıyordu. Çocukları onu kırmamak için krepleri ağızlarına atarlar ama çöp tenekesine tükürmek için onun en küçük bir dalgınlığını fırsat bilirlerdi. Poncho'yu o krepleri yemeye alıştırmaya boşuna uğraşmışlardı: Köpek aptal olmasına aptaldı ama o kadar da değil.

“Annem ne zaman iyileşecek?” diye sordu Nicole, lastik gibi krep çatalıyla delmeye uğraşarak.

“Kes sesini, salak!” diye karşılık verdi Alex, küçük kız kardeşinin durmadan aynı soruyu sormasından bıkmış usanmıştı.

“Annemiz ölecek,” diye yorumda bulundu Andrea.

“Yalancı! O ölmeyecek!” diye haykırdı Nicole.

“Sizler bebeksiniz, ne söylediğinizi bilmiyorsunuz!” diye bağırdı Alex de.

“Hadi çocuklar, sakın olun. Anneniz iyileşecek,” diye araya girdi John Cold, söylediğine kendi de pek inanmayarak.

Alex, babasına, kız kardeşlerine, Poncho'ya ve genel olarak hayata karşı büyük bir öfke duyuyor, hatta hastalandığı için annesine bile kızıyordu. Kah-

valtı etmeden çekip gitmek üzere koşar adımlarla çıktı mutfaktan ama koridorda ayağı köpeğe takılarak yüzükoyun yere yuvarlandı.

“Çekilsene yolumun üzerinden, geri zekâlı!” diye bağırdı, neşe içindeki Poncho’nun şapur şupur yüzünü yalamasıyla gözlüğü salya içinde kalmıştı.

Evet bu, kesinlikle o uğursuz günlerden biriydi. Aradan birkaç dakika geçmeden babası kamyonun lastiklerinden birinin patlak olduğunu anlamış, Alex’in onun lastiği değiştirmesine yardım etmesi gerekmişti ama yine de değerli vakitlerini kaybetmişler ve üç çocuk okula geç kalmıştı. Evden bir an önce çıkma telaşı içinde Alex’in matematik ödevi evde unutulmuş, bu da öğretmenle olan ilişkisinin kötüye gitmesine neden olmuştu. Hayatını mahvetmeye kararlı bir zavallı olarak görüyordu öğretmenini. Bu yetmiyormuş gibi flütünü de evde unutmuştu ve o akşam okul orkestrasıyla provası vardı; kendisi solist olduğundan gitmese olmazdı.

Alex’in öğle tatilinde eve gitmek üzere dışarı çıkmak zorunda kalmasının nedeni flütüydü. Fırtına geçmişti ama deniz hâlâ dalgalıydı, dalgalar sahil yolunun üzerinde patlayıp sokağı kapladığından, kumsaldaki kestirme yoldan gidemiyordu. Uzun yoldan gitmeye karar verip koşmaya başladı, yalnızca kırk dakikası vardı çünkü.

Son haftalarda yani annesi hastalandığından beri eve bir temizlikçi kadın geliyordu; ama o gün fırtına yüzünden gelemeyeceğini haber vermişti. Aslında pek bir işe yaradığı da yoktu çünkü ev pislik içindeydi. İçerideki dağınıklık dışarıdan bile belli oluyordu, evin üzerine bir hüznün çökmüş gibiydi. O terk edilmişlik havası daha bahçeden başlıyor, en uzak köşesine kadar tüm odalara yayılıyordu.

Alex, ailesinin dağılmakta olduğunu sezinliyordu. Öteki kızlardan biraz farklı olan kız kardeşi Andrea, artık tanınmaz haldeydi, büyücü kadınların aynaların içinden onları gözetlediği ve uzaylıların çorbanın içinde yüzdüğü bir hayal âlemine dalıp saatlerce yitip gidiyordu. Oysa artık böyle şeylerle uğraşacak yaşta değildi, on iki yaşında bir kızın oğlanlara ilgi duyması ya da kulaklarını deldirmesi falan gerekir, diye düşünüyordu Alex. Ailenin en küçüğü olan Nicole'e gelince; sanki annesinin ona veremediği ilgiyi dengelemek istermiş gibi bir hayvanat bahçesi oluşturmakla uğraşıyordu. Evin içinde dolanıp duran bir sürü rakunla kokarcayı besliyordu; kimsesiz altı minik kediyi evlat edinmiş, onları garajda saklı tutuyordu; tek kanadı kırık koca bir kuşun hayatını kurtarmıştı, bir kutunun içinde de bir metre uzunluğunda bir yılanı vardı. Annesi yılanı bulacak olsa oracıkta korkudan ölürdü, gerçi bu pek olası görünmüyordu çünkü Lisa Cold, eğer hastanede değilse bütün gününü yatakta geçiriyordu.

Babasının krepleriyle Andrea'nın özel yemeği olan mayonezli tonbalığı sandviçleri dışında, aylardan beri ailede kimse yemek pişirmiyordu. Buzdolabının içinde yalnızca portakal suyu, süt ve dondurma bulunuyordu; akşamları telefonla ya pizza ya da Çin yemeği getirtiyorlardı. Önceleri neredeyse tatilde gibiydiler çünkü her biri herhangi bir saatte canı ne isterse onu yiyordu, her şeyden çok da şeker ama artık hepsi normal zamanlarındaki sağlıklı yemek alışkanlıklarını özlemişlerdi. O birkaç ay içinde Alex annesinin varlığının ne kadar önemli olduğunu, şimdiki yokluğunun ise ne kadar ağır geldiğini kavramıştı. Annesi babasından daha sert ve daha akıllıydı: Onu aldatmak olanaksızdı çünkü görünmeyi göreceğ üçüncü bir gözü vardı onun. Artık İtalyanca şarkı mırıldanan sesi duyulmuyordu, ne müzik vardı ne çiçekler ne de fırından yeni çıkmış kurabiyelerin o kendine özgü kokusuyla, yağlıboya kokusu. Eskiden annesi ne yapar eder, stüdyosunda saatlerce çalıştıktan sonra evi pırıl pırıl tutmanın ve çocuklarını kurabiyelerle beklemenin bir yolunu bulurdu; şimdi ise kısa bir süre için bile olsa yataktan zar zor kalkıyor, bir deri bir kemik kalmış, gözleri çökmüş ve altlarında mor halkalar oluşmuş haliyle, sanki çevresini tanıyamıyormuş gibi şaşkınlıkla dolaşıyordu odalarda. Eskiden gerçek birer renk cümbüşü olan tuvalleri artık sehpaaların üzerinde unutulup gidiyor, yağlıbo-

yalar tüplerin içinde kuruyordu. Lisa Cold sanki küçülmüştü, sessiz bir hayaletten başka bir şey değildi.

Alex'in, sabah kendini bir böcek gibi hissederek uyandığında sırtını kaşımaması ya da ona cesaret vermesini isteyebileceği kimsesi yoktu artık. Babası, çocukları şımartacak tipte biri değildi. Birlikte dağlara tırmanırlar ama az konuşturlardı; üstelik John Cold da, ailedeki herkes gibi çok değişmişti. Artık o eski soğukkanlı adam değildi, her şeye sinirleniyordu, hatta yalnızca çocuklara değil, karısına bile. Kimi zaman yeterince yemek yemeyen ya da ilaçlarını almayan Lisa'yı avaz avaz bağırarak azarlıyor ama hemen arkasından bu ani öfkesinden pişmanlık duyarak üzüntü içinde ondan özür diliyordu. Bu tür sahneler Alex'i çok üzüyordu: Annesini güçsüz, babasını da gözleri yaşlarla dolu görmeye dayanamıyordu.

O gün öğleyin eve vardığında babasının kamyonetini orada görmek onu şaşırtmıştı, babası her zaman o saatte klinikte işinin başında olurdu. Bir şeyler atıştırarak flütünü alıp gerisin geriye okula koşmak niyetiyle, her zaman açık olan mutfak kapısından içeri girdi. Çevresine bir göz attı, bir gece önceki pizzanın fosilleşmiş artıklarından başka bir şey göremedi. Aç kalmaya razı olarak bir bardak süt almak üzere buzdolabına yöneldi. İşte tam o sırada bir ağlama sesi duydu. Önce Nicole'ün garajdaki kedi yavruları olduğunu sandı ama hemen arkasından

sesin annesiyle babasının odasından geldiğini fark etti. Gözetlemeyi pek de istemeyerek neredeyse hiç düşünmeden yaklaşıp aralık duran kapıyı yavaşça itti. Gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı.

Annesi, üzerinde geceliği, yalınayak odanın ortasında bir tabureye oturmuş, yüzünü elleri arasına almış ağlıyordu. Onun arkasında ayakta duran babası, elinde vaktiyle büyükbabalarının olan eski bir usturayı tutuyordu. Tutam tutam uzun siyah saçlar yerleri ve annesinin narin omuzlarını örtüyor, pencereden süzülen soluk ışığın altında annesinin çıplak kafası mermer gibi parlıyordu.

Çocuk, bu manzaraya bir anlam veremeyerek yerdeki saçların, annesinin tıraş edilmiş kafasının ya da eğik duran boynunun birkaç milimetre ötesinde, babasının elinde pırıl pırıl parlayan o usturanın ne anlama geldiğini bilemeden, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Sonunda kendini toparlayabildiğinde, ayaklarından yukarı doğru yükselen korkunç bir çığlıkla ve çılgınca bir hamleyle tüm vücudu sarsıldı. John Cold'un üzerine atlayarak sert bir itişle onu yere yuvarladı. Ustura havada bir yay çizerek alnını sıyrıp yere saplanmıştı. Nereye vurduğuna bakmadan körü körüne yumruklar indirip dururken annesi onları ayırmak için giysilerini çekiştirerek oğluna sesleniyordu.

"Tamam yavrum, sakın ol, yok bir şey," diye yalvarıyordu Lisa Cold, kalan son gücüyle onu tutarken babası kollarıyla kafasını koruyordu.

Sonunda annesinin sesi beyninin içine işlemiş ve öfkesi bir anda sönerek yerini şaşkınlığa ve yaptığı şeyden dolayı dehşete bırakmıştı. Ayağa kalkıp sendeleyerek geriledi Alex; sonra koşa koşa gidip kendini odasına kilitledi. Yazı masasını sürükleyerek kapının önüne çekti, annesiyle babasının seslenmelerini duymamak için kulaklarını tıkadı. Kendisini iliklerine kadar sarsan o duygu selini bastırma çabasıyla, gözlerini kapatıp duvara dayanarak uzun bir süre kımıldamadan durdu. Sonra odada ne varsa hepsini yöntemli bir biçimde kırıp dökmeye koyuldu. Duvarlardaki afişleri söküp birer birer yırttı; beysbol sopasını kapıldığı gibi resimlere ve videoya saldırdı; eski otomobil ve Birinci Dünya Savaşı uçakları koleksiyonunu paramparça etti; kitaplarının sayfalarını yerlerinden söktü; İsviçre ordu çakısıyla yorganının ve yastıklarının içini dışına çıkardı; makasla giysilerini ve battaniyeleri doğradı, en sonunda da abajuru paramparça olana kadar tekmeledi. Bu yıkımı, sanki önemli bir görevi yerine getirirmiş gibi hiç aceleyle getirmeden, sessizce tamamlamış ancak gücü tükenince ve odanın içinde artık kırılacak bir şey kalmadığında durulmuştu. Yerler yastık tüyleri ve yorgan içiyle, cam, kâğıt, kumaş ve oyuncak parçalarıyla kaplanmıştı. Bu heyecanın ve çabanın etkisiyle gücü tükenerek kendini o enkazın ortasına attı, bir salyangoz gibi büzülerek kafasını dizlerinin arasına alıp uyuyakalana kadar ağladı.

Alexander Cold saatler sonra kız kardeşlerinin sesleriyle uyandı, olan biteni anımsaması birkaç dakikasını almıştı. Işığı yakmak istedi ama lamba paramparçaydı. El yordamıyla kapıya yaklaştı, ayağı takıldı ve elinin bir cam parçasına değdiğini hissedince bir küfür savurdu. Yazı masasını oraya çektiğini anımsamıyordu, kapıyı açabilmek için masaya dayanıp itmesi gerekti. Koridorun ışığı, odasının içindeki savaş alanını ve kız kardeşlerinin eşikteki şaşkın yüzlerini aydınlatmıştı.

“Odanı yeniden mi dekore ediyorsun, Alex?” diye onu alaya aldı Andrea; Nicole de gülmesini bastırabilmek için elleriyle yüzünü örtmüştü.

Alex, kapıyı onların yüzüne kapatarak yere oturup düşünmeye koyuldu, bir yandan da elindeki kesiği parmaklarıyla sıkıyordu. Kan kaybından ölme düşüncesi çekici gelmişti ona, hiç değilse yaptığı şeyden sonra anne ve babasıyla yüzleşmekten kurtulurdu ama hemen arkasından fikrini değiştirdi. Mikrop kapmadan yarasını yıkaması gerektiğine karar verdi. Üstelik artık acımaya da başlamıştı, derin bir kesik olsa gerekti, tetanos olabilirdi... Sendeleyerek dışarı çıktı, önünü zar zor görebildiğinden el yordamıyla yürüyordu; gözlüğü o felaketin içinde kaybolmuş, gözleri de ağlamaktan şişmişti. Başını uzatıp mutfığa baktı, annesi de dahil ailenin geri kalanı oradaydı, annesinin başına bağladığı pamuklu eşarp ona bir göçmen kadın görünümü vermişti.

“Özür dilerim,” diye lafı ağzında geveledi Alex, gözlerini yere dikerek.

Gözü oğlunun kan lekeli tişörtüne ilişen Lisa çığlığını zor bastırdı, kocasının el işareti üzerine iki kızını kollarından tuttuğu gibi hiçbir şey söylemeden dışarı çıkardı. John Cold, yaralı eline bakmak için Alex’e yaklaştı.

“Bana ne oldu bilemiyorum baba,” diye mırıldandı çocuk, bakışlarını yerden kaldırmaya cesaret edemeden.

“Ben de korkuyorum, oğlum.”

“Annem ölecek mi?” diye çekinerek sordu Alex.

“Bilmiyorum, Alexander. Elini soğuk suyun altına tut,” diye buyurdu babası.

John Cold kanı yıkadı, kesiği inceledi, cam parçalarını çıkarıp birkaç dikiş atabilmek için uyuşturucu bir iğne yapmaya karar verdi. Kan görmeye pek dayanamayan Alex, ailede bir doktor bulunmasına şükrederek bu kez tedaviye hiç kıpırdamadan katlanmıştı. Babası yaraya dezenfektan sürerek elini sardı.

“Annemin saçları zaten dökülecekti, öyle değil mi?” diye sordu çocuk.

“Evet, kemoterapi yüzünden. Tutam tutam dökülmesini görmektense kesmek daha iyi. Bunun hiç önemi yok oğlum, saç yeniden çıkar. Otursana, konuşmamız gerek.”

“Bağışla beni, baba... kırıp döktüklerimi yerine koymak için bir iş bulup çalışacağım.”

"Zıyanı yok, herhalde boşalmaya ihtiyacın vardı. Bundan daha fazla söz etmeyelim, sana söylemem gereken çok daha önemli şeyler var. Lisa'yı Teksas'ta bir hastaneye götürmek zorundayım, orada ona uzun ve karmaşık bir tedavi uygulayacaklar. Bunu yapabildikleri tek yer orası."

"Peki, iyileşecek mi?" diye kaygıyla sordu çocuk.

"Öyle olacağını umuyorum, Alexander. Tabii ben de onunla birlikte gideceğim. Bu evi bir süreliğine kapatmamız gerekecek."

"Kız kardeşlerimle ben ne olacağız?"

"Andrea ile Nicole anneanneniz Carla'nın yanına gidecekler. Sen de annemin yanına," diye açıkladı babası.

"Kate'in yanına mı? Ben onun yanına gitmek istemiyorum baba! Neden ben de kızlarla birlikte gidemiyorum? Hiç değilse anneannem yemek pişirmeyi biliyor..."

"Üç çocuk kayınvalidem için çok fazla."

"Ben on beş yaşımdayım, baba, en azından bana fikrimi sorabileceğin yaşa çoktan geldim. Beni sanki bir paketmişim gibi Kate'in yanına postalaman haksızlık. Hep aynı şey oluyor, kararları sen alıyorsun, ben de onları kabul etmek zorunda kalıyorum. Ben artık çocuk değilim!" diye ona karşı geldi Alex, öfkeyle.

"Ama bazen öyle davranıyorsun," diye yanıt verdi John Cold, elindeki kesiği işaret ederek.

“O bir kazaydı, herkesin başına gelebilir. Anneannemin yanında uslu duracağım, söz veriyorum.”

“İyi niyetli olduğunu biliyorum, oğlum ama bazen kendini kaybediyorsun.”

“Kırdıklarımın parasını ödeyeceğimi söyledim ya!” diye bağırdı Alexander, masanın üzerine bir yumruk indirerek.

“Gördün mü bak kendini nasıl kaybediyorsun? Her neyse Alexander, bunun odandaki yıkımla bir ilgisi yok. Kayınvalidem ve annemle çok daha önceden ayarlanmıştı. Siz üçünüz büyükannelerinizin yanına gideceksiniz, başka çare yok. Sen birkaç güne kadar New York’a gidiyorsun,” dedi babası.

“Tek başıma mı?”

“Tek başına. Maalesef bundan sonra pek çok şeyi tek başına yapman gerekecek. Pasaportunu da yanına götürceksin çünkü annemle birlikte bir serüven yolculuğuna çıkacağını sanıyorum.”

“Nereye?”

“Amazonlar’a.”

“Amazonlar’a mı?” diye şaşırdı Alex, biraz da korkarak. “Amazonlar’la ilgili bir belgesel görmüştüm, orası sivrisineklerle, timsahlarla ve haydutlarla dolu bir yer. Her türlü hastalık var, hatta cüzam bile!”

“Herhalde annem ne yaptığını biliyordur, seni hayatını tehlikeye atacağı bir yere götürmez, Alexander.”

"Kate beni piranhalarla kaynayan bir ırmağa atacak tipte biridir, baba. Benimki gibi bir büyükanneyle başka düşmana ihtiyacım yok," diye homurdandı çocuk.

"Kusura bakma ama ne olursa olsun gitmek zorundasın, oğlum."

"Peki, ya okul? Tam sınav dönemindeyiz. Üstelik orkestrayı da öyle bir günde bırakamam..."

"Biraz esnek olmak gerekiyor, Alexander. Ailemiz bir bunalım dönemi geçiriyor. Çinlilerin *bunalım* sözcüğünü yazmak için hangi karakterleri kullandıklarını biliyor musun? Tehlike+fırsat. Belki de Lisa'nın tehlikeli hastalığı sana olağanüstü bir fırsat sunuyordur. Hadi git eşyalarını topla."

"Neyi toplayacağım? Fazla bir şeyim kalmadı ki," diye geveledi Alex, hâlâ babasına kızgındı.

"Öyleyse az şey götürürsün. Şimdi git anneni bir öp, olanlardan çok etkilendi. İşler Lisa için bizim için olduğundan çok daha zor Alexander. Biz de onun gibi güçlü olmalıyız," dedi John Cold hüznle.

Bir ay öncesine kadar Alex çok mutluydu. Yaşamının güvenli sınırlarının ötesini araştırma merakını hiç duymamıştı; aptalca bir şey yapmadıkça her şeyin yolunda gideceğine inanıyordu. Gelecek için basit planları vardı, büyükbabası Joseph Cold gibi ünlü bir müzisyen olmayı, kabul edecek olursa Cecilia Burns'le evlenmeyi, iki çocuk sahibi olmayı ve dağlara

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Isabel Allende

CANAVARLAR KENTİ

Doğanın büyüüne ve efsanelere yolculuk...

Büyükannesinin Amazonlarda yapacağı keşif gezisine katılan Alexander Cold kendini bambaşka bir dünyanın içinde bulur.

Doğanın büyüleyiciliğine efsaneler de eklenince
soluksuz bir macera Alexander'ı bekler.

Usta yazar Allende'nin üçlemesinin ilk kitabı
Canavarlar Kenti'ni *Altın Ejder Krallığı* ve
Pigmeler Ormanı izleyecek.

ISBN 978-975-07-0480-2

9 789750 704802